

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

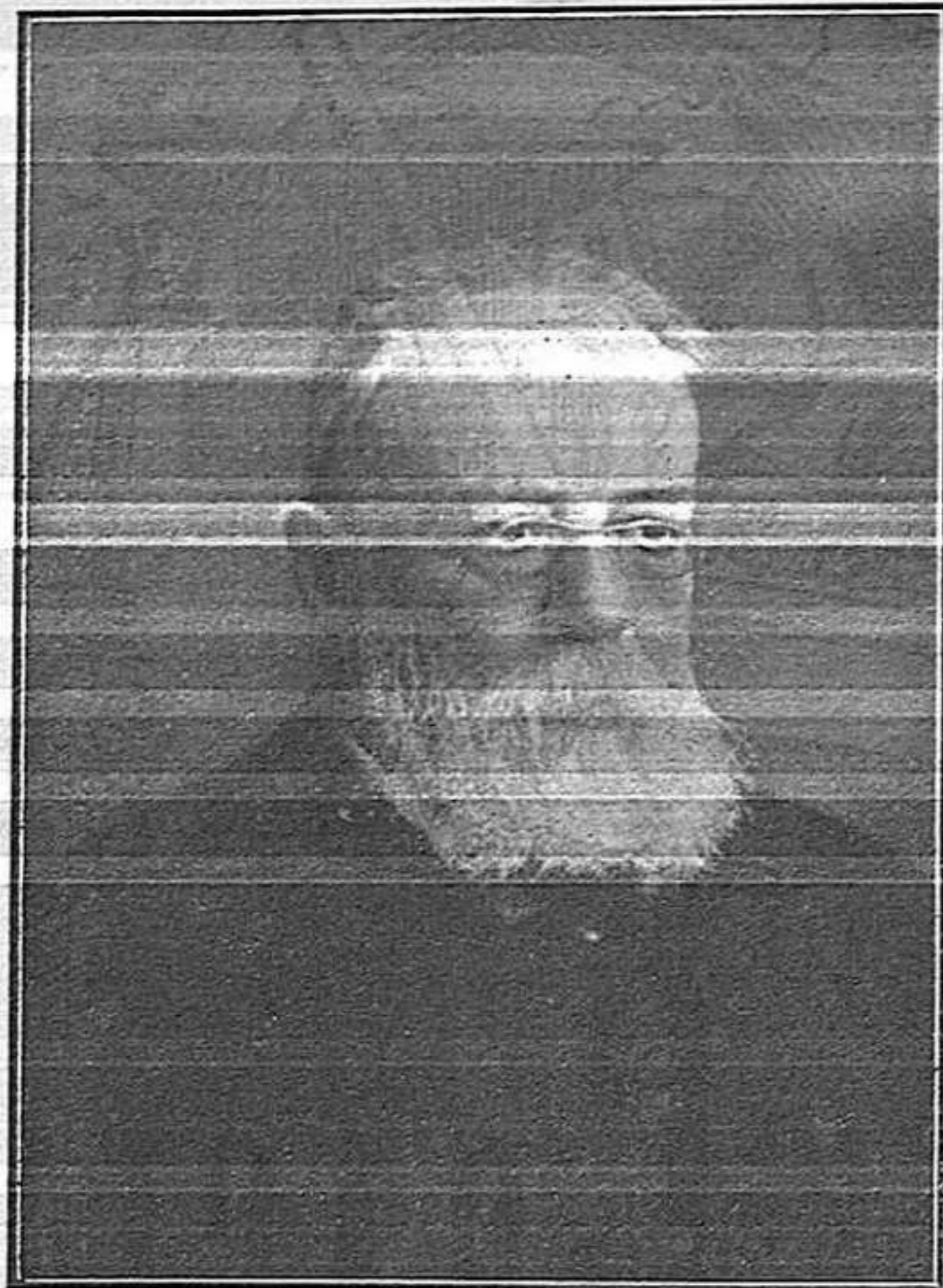
ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

DESPRES DE LA DOBLE VICTORIA

El rus a la França.—Té, noia, per a que comencis a fer la gran arroçada dels aliats.

Anselm Lorenzo

o he vist mai a l'Anselm Lorenzo. No conec, orgànicament, la seva producció. I amb tot, la seva figura de solitari, de contemplatiu, m'atreia amb profunda simpatia. La trobo massa significativa per a deixar-la passar del món sense consagrar-li una volandera elegia.

Amb ell desapareix el patriarca de l'acracia espanyola. La seva filiació espiritual estava en els *severs* i no en els *irònics*, com la figura de Fermín Salvochea, més encara, com la figura de Lluís Michel, Anselm Lorenzo era l'àngel de les turbes, la candorosa consciència qui travessava el remat humà portant un ostensori, on se mostrava, nua i simple, una deesa: l'IDEA.

Heu sabut mai, vosaltres els impurs, quina intensitat de divina puresa hi havia, per aquests homes, en el mot transfigurador: l'IDEA? Especie de talismà qui's alliberava del contacte vil, i obriria un jorn les portes de l'infern social a la llum nova, l'IDEA era al mateix temps la vestal sagrada i l'esposa voluptuosa qui's esperava en el recó de treball, en mig de la ciutat profana i prehistòrica. Com israelites a l'aguait del Messies, aquests homes tenien en els ulls una claror projectada des de ignorats pervindres, i en les mans una potencia d'encaixament i germanor on cabria tota la terra. El seu culte no admestia encara sacerdots, perquè's trobava en l'era primària dels profetes; no admestia dogmes rígids, perquè era un pur col·loqui místic amb la visió qui's acariciava l'ànima. Quixots d'una Dulcinea encara no nascuda, llunyana en el temps, i no ja en l'espai com les princeses encantades; aquests varons oferiren a la bondat humana el suprem sacrifici de semblar malvats, an els ulls d'interessades i sofisticades burgesies.

L'anarquisme! Quan s'escriurà l'insospitada historia d'aquella secta de proscripits? El món vulgar no n'ha conegut, d'aquelles abnegacions, més que la violència d'alguns folls, ubriacs d'un vi generós qui no era fet per a ells, o la barroera desvirtuació d'alguns indignes. Judicar l'escola per la conducta dels fanàtics és una gran font d'errors. Condamnar, en bloc, l'anarquisme per la conducta dels anomenats anarquistes d'acció, deia un dia André Girard en el *Mercur*, equival a condemnar el cristianisme per l'Inquisició i les dragonades. Resultava molt fàcil, per a certs criminals vulgars, excusar llurs malifetes amb el nom honrat d'una teoria ingenua i generosa! Avui, mentre la nació que les burgesies ens retreien com la més moral del món eclipsa, des dels aires, la més consternadora crueltat dels dinamiters, és simplement còmic parlar de l'anarquisme com d'un monstre social.

Hereus de l'optimisme filosòfic, que Rousseau va convertir de teològic en humanitari, atribuint a l'home una divina qualitat originària de bo, eis acrates continuaren el culte bosca, arcàdic, infantívol, de la santa Utopia. L'ur martirologi seria interminable. La més alta figura moral dels nostres temps (i potser de tots els temps), és també el qui elevà a les més absolutes conseqüències la doctrina: Lleó Tolstoi.

¿Morirà, aqueixa doctrina? ¿Es morta ja? —Aqueixa doctrina no pot morir mai. En eterna evolució, ella ha existit sempre, i existirà sota infinites, inagotables formes; perquè és la *crystal·lització de l'esperit humà*; perquè és la dinàmica del daler, les ales de la inquietut simplicíssima. El món queda allà enfora. El món dolent, horrible, bestial. Però—se diuen aquests anacoretas—nosaltres sabem que un dia el món serà bo, excel·lent, dolcíssim *El reialme dels cels*. I sabem també que des d'ara pot ésser-ho en nosaltres. Amb la concepció d'aquella heroica torre d'ivori, ¿com voleu que no hi haja impulsus qui declari sant l'extermini del infeels, quan hi hagué un dia papes i reis i pobles qui emprengueren creuades d'extermini contra el reste de la terra, perquè professava una doctrina diversa sols en la forma, i no en el fons i la qualitat?

¿Què se deurà an els homes com l'Anselm Lorenzo? Tres coses essencials i meritíssimes:

I.—Infongueren un sentit aristocràtic, dignificador, en la multitud plebeia, somesa a totes les herències de l'esclavatge. Ells substituïren per l'IDEA (Element intel·lectual i personal), el cultualisme embrutidor, mecànic, nivellador. Ells comunicaven, per primera vegada, una ànima a les munionis, en comptes d'un gest, d'una fè verbal, de lo que'n diuen els teòlegs una *lalia*. Com a fent vibrar no sé quin misteriós diapasó davant les turbes (les turbes amades de tots els Crists), despertaren en l'instint del remat la melodia dormida; i sorgí el chor de la gran tragedia humana.

II.—Ensenyaren un bell camí, per a la marxa dels homes.—Aquest camí, se dirà, s'ha dit, no condueix en lloc.—Millor; serà un camí infinit, i per tant un camí d'immortalitat. ¿Què hi fa la no existencia del terme, si la ruta és bona i ens comunica la seva bondat? Les ànimes petites solen escribasar: Sempre hi haurà guerra! Sempre hi haurà pobres! Sempre hi haurà crim!—I bé! obrem com si algún dia no hagués d'haver-hi guerres, no hagués d'haver-hi pobres, no hagués d'haver-hi crim! Treballem per a aconseguir-ho. Tal és la fórmula que aquests visionaris ens volgueren donar. ¿Això és ésser negatius? Tot lo contrari. Jamai s'haurà feta una més poderosa afirmació. ¿Qui sab si la nostra fè suscitarà les coses, i remourà les muntanyes incommobles? No hi ha pitjor utopia que la que nega la possibilitat de les utopies, donant lleis an el pervenir. Si els Messies fracassen, és perquè els homes no són dignes d'ells. Però la doctrina llueix com un far, per a l'estol dels dignes. Afirmar que la doctrina fracassa perquè hi ha infractors, equival a afirmar que la justicia fracassa, perquè hi ha lladres i assassins!

III.—Donaren un exemple de bondat desinteressada, laica, sense obligació ni sanció, desconexada de l'atrició. Conrearen un jardí intern, on embelleiren l'arbre humà, contra la naturalesa de les coses. En el granit de les tanques d'aquella morada, s'hi estrellà la maldat dels qui's acusaren en nom del bé! I ells, a consciència de que, com Moisés, no veurien la terra promesa, desinteressadament, enamorats de la tendència més que del fi, atravessaren la vida com a Cavallers de l'il·lusió, entre cridories d'insult i fileres de punys menaçadores. I quan la mort pietosa els clogués els ulls dolçament alucinats, el món, entre penedit i aliviat, digué sarcàsticament sobre la tomba:

—Oh, era un sant home!

GABRIEL ALOMAR

L'AMNISTIA

SEMBLA que és cosa feta. El projecte d'amnistia s'està discutint en el Senat, on el senyor Junoy ha pronunciat un bell discurs, abogant per a que el perdó que es proposa concedir el Govern tingués una gran amplitud, incluint en ell, entre altres delictes, el de rebel·lió contra la força pública. Així és bo rrraria d'un cop el róssec paorós de la setmana tràgica, aixugant moltes llàgrimes i duent la pau al sí de moltes famílies.

Realment el projecte sense aquest aditament pecarà de mesquí. Es clar que com a periodistes que hem sentit restallar moltes vegades el fuet de la llei severíssima, sobre nostres costelles, no podem menys de beneir aquesta amnistia que va a restablir a la seva llar a molts companys nostres i tornarlos a l'amor dels seus. Ella també restituirà a la societat a molts que sufrien injustament, perseguits per un excés de zel o per arbitràries interpretacions dels còdics.

Desde aqueix punt de vista, ben vingut el perdó d'en Dato tal com sigui; però no deixarà d'ésser una llàstima que en els instants actuals de perturbació i angoixa es regategi la pietat amb l'excusa d'alluixar la disciplina social i el principi d'autoritat.

Es també remarcable, baix un altre punt de vista, la afirmació feta pel senyor president del Consell de ministres de que el ministre de la Guerra va a sotmetre al Consell —a l'hora que vegin la llum aqueixes ratlles ja li haurà somés— un projecte derogant la llei de jurisdiccions.

Nosaltres, escèptics per excel·lència, no podem pas alegrar-nos d'aquella nova, així com ens alegrem de l'altra, fins que tinguem del projecte en qüestió un coneixement acabat. Si la llei de jurisdiccions es deroga incorporant al còdic de justícia militar els seus principals articles, el mal fóra pitjor que'l remei. D'una cosa transitoria se'n hauria fet una altra definitiva i la llibertat de pensament i la supremacia civil, restarien tan esclaves com abans, amb la sola diferència que fins l'esperança de redenció haurien perdut.

Cal esperar, doncs, a conèixer l'alcanc i significació del projecte del ministre de la Guerra per a jutjar-lo.

Entretant felicitem de tot cor als nombrosos companys i amics beneficiats per l'amnistia.

Bé és veritat que si després del perdó no's modifiquen pas els procediments persecutoris del règim que patim, ells tornaràn a ésser ben aviat carn de fiscal. Però, què diable, un dia d'alegria és un dia d'alegria!

X. X.

PRO AMNISTIA

L'escena en el Senat. Se discuteix el projecte de llei d'amnistia. Don Emili Junoy intervé i diu:

«Yo estoy conforme con el proyecto, pues soy uno de los hombres públicos que más indultos han pedido y que más amnistias han propuesto a todos los gobiernos. Soy conocidísimo en todas las cárceles y presidios. (Risas).»

Van riure! M'agradaria conèixer als malesànimes que reien. No devien haver llegit mai les obres de misericòrdia; aquests pares de la Patria, no sabien res de les Benaventuranes.

Segueix el senyor Junoy:

«Es de lamentar, sin embargo, que el proyecto sea incompleto, en cuanto sólo beneficia a periodistas y propagandistas, pero deja fuera de los preceptos generosos a los humildes, a los que cumplen condena por agresión a fuerza pública con motivo de lucha entre el capital y el trabajo; a esos que también son dignos de amnistia.»

Esta es una desigualdad de trato poco compatible con la igualdad con que la ley debe tratar a todos los ciudadanos.

En este sentido, ¿cómo no hemos de echar de menos el indulto a los procesados con motivo de los sucesos ocurridos en 1909 en Barcelona? Aquellos sucesos se olvidaron ya; nadie se acuerda de ellos, y hoy que están quietados los espíritus, es ocasión propicia para reintegrar al seno de sus familias a aquellos desgraciados.

Abrego esperanzas de que serán atendidos por el gobierno esos puntos de vista de equidad y pacificación de almas, que me he atrevido a señalar a la consideración de la Cámara.»

Molt bé, don Emili, molt bé! Nosaltres que sabem que això que diu ho diu de cor, que sabem com treballa per els que pateixen fam i set de justícia, el felicitem i li allarguem la mà.

Tasca inútil

ALGUNS diaris s'esforcen en mantenir viu el sentiment de repugnància produït per una policia que *entreté* les seves energies sobre l'esquena dels infelïços reporters.

Es tasca inútil la que fan i no conseguiran gran cosa. Hi ha una mena de solidaritat entre tots els que exerceixen funcions governatives i, com que ni els de dalt ni els de baix compleixen escrupolosament les seves obligacions, s'ajuden en els seus errors i es defencen mutuament.

Pensant sens dubte en aquesta mena de *masoneria governativa* escrigué l'incisiu Leopoldo Cano, allò de que

el tirón que da el presidio se siente en el ministerio.

No és pas tota la culpa dels pobres policies. An ells se'ls avesa de *petits* a funcions que no deurien ésser les seves més essencials. Se'ls ensenya a odiar les organitzacions obreres, a vigilar les associacions polítiques, a pegar a la gent pacífica que no ofereix el perill de les tornes, a vetllar per l'escalfor de les orelles d'en Jordi. Dels criminals apenes si se'ls en parla.

Amb aquest sistema d'educació policiaica, mentres són possibles els robos escandalosos de joieries i els atracs als descuidats transeunts, no poden celebrar-se manifestacions a la *inglesa*, malgrat els bons desitjos d'un governador que coneix les costums britàniques per haver passat varies vegades per l'acera de l'Hotel d'Inglaterra.

Als periodistes, als republicans, als presidents de societats obreres, als que diuen valentment i a crits les veritats, prou bé els coneix la policia i fins els té *fitxats* i ben anotats en un registre especial per a no oblidar-los. Als timadors, als jogadors de ventatja, als explotadors de camareres, a la gent de viure sospitós, apenes si els coneix i si topa amb ells, ignorant, segurament, qui són, els allarga amistosament la mà.

Per això creiem que és temps perdut el que empleen alguns diaris en ses campanyes contra la policia. El governador ja s'ha ben enterat de lo que va passar a la plaça de Catalunya i assegura que allò no té importància, diguin lo que vulguin les espatlles d'en Pahissa. I quan ell ho diu és que deu sapiguer-ho, a menys de que l'afirmació aquesta sigui una més de les seves ingenioses agudeses.

Que deixin en pau a la policia, doncs, que prou fa olorant reconcs després dels robos.

JEPH DE JESPU

SONATA XXI

A m'agrada sentar-me aquí amb vosaltres i beuré junts aquesta aigua tan fresca i verinosa, però, en veritat tinc de dir-vos que quasi més me plau aquell rotllo que's fa entorn del braser en el cafè del poble, on se parla de caceres, de mines riques e explotades i, a última hora, de la guerra.

D'això de la guerra n'estàn enterats per lo que'n diuen els diaris, com nosaltres perdonam, lo que és notable és que d'ella no més ne capeixen i comenten una cosa. Els morts, els ferits, les hisendes cremades i aterrades, els deutors que no paguen, la fam que prompte reinarà en aquelles viles i ciutats abans tan riques.

No'ls parleva de la grandesa de la lluita. Us respondrien:

—No sé pas què hi veus.

No'ls digueu que són dos cultures que's barallen. Això tant se'ls endona.

No'ls parleva de mercats llunyans a conquerir, de terres verges que l'Anglaterra, la Rússia i la França devoraren i que l'Alemanya necessitava així mateix xuclar-ne el suc per a mantenir son comerç, sa industria i sobre tot son exèrcit.

No; tot això per a ells que's crien el conill del diumenge i mengen vianda de l'hort, els té sense cap mena de cuidado.

Tractant amb ells és quan he començat a creure amb la vacuna. Aquestes guerres nos-

tres colonials, i d'Àfrica, han sigut els grans de verola borda que impedeix avui que'l nostre poble pugui encomar-se aquesta malura que ha empestat l'Europa.

Els francesos honoren la seva Catalunya dient que Joffre, el salvador de la República, encarna la seva ànima.

Nosaltres, els catalans de l'Espanya, devem honorar també a la nostra gent que no's deixa arrossegar pel reclam de victòries, ni per reials d'actes de patriotisme, ni per la possibilitat de botins de guerra faulosos o compensacions formidables.

No; avui si en algun poble del món podrien viure els Jaurès, els Bebel, els Tolstoi, seria en aquesta dolça Barcelona.

Naturalment que primer n'hauríem d'expulsar els requetés.

Diu que això del tifus minva! *Malo*.

Que, per què *malo*, dius?

Perque un cop hagi minvat del tot, ja s'hauran acabat les precaucions, i no's faran les obres projectades i tot restarà igual i fins altre. Si la cosa hagués anat seguint potser se'n haurien mort alguns més, no vé d'un rengle, però ens haurien endagat una miqueta la ciutat.

Per als únics que me'n alegro de que s'acabi, és pels de *La Vanguardia*; no comprenc com no estàn tips de carn de mort, tant els que la fan com els que la lleixen.

I jo m'en entorn. Beguem-hi perque no dieu, i fins la vinenta. *Mandar!*

MORITZ IX

Parla un regidor

—Però, què és aquest escàndol que a Barcelona s'ha armat?

A què vé tanta gatzara?

Què dimontri els ha agafat?

Sembla mentida que un poble

instruït, honrat, prudent,

per una insignificància

perdi així l'enteniment.

Que's mor molta gent... I *bueno!*

Més pa pels que quedaràn.

Què són cent morts, ni cent trenta,

per una ciutat tan gran?

Ademés, perquè'l microbi

mati a tants o a quants senyors,

perxò han de veni a tirar-se

al damunt dels regidors?

Que ho preguntin al digníssim

còs mèdic municipal.

D'això ningú en té la culpa;

és un fet ocult, fatal.

Que l'aigua no està conforme...

Sí, senyors; perfectament;

però, per ventura, l'aigua,

la fem a l'Ajuntament?...

Que cal vigilar-la forsa...

Sí de vigilants n'hi hà vint!...

I a més, no'ns hem deixat caure

a Moncada ben sovint?

Oh, Barcelona perversa,

cau de negra ingratitud!...

Així pagues als teus homes

sa abnegació i sa virtut!...

Jo, que per compli amb el càrrec,

ho he deixat com qui diu tot:

la botiga, els interessos,

la casa entera, en un mot;

jo, que quan se fa de dia

ja soc a Cà la Ciutat

i no'm moc d'aquelles sales

fins que'l llum és apagat,

i allí parlo i allí firmo,

treballant continuament,

veure'm ara, a totes hores,

baquetejat per la gent,

tractat sense cap respecte

amb els dicteris pitjors

i acusat fins d'homicida,

d'homicida, sí, senyors!...

Que'l càrrec tenia espines,

era ja cosa evident;

però que tingués aquesta,

no m'ho creia, francament.

No obstant, lo que més me crema

és que encara hi hà atrevits

que amb tota frescura em diuen:

—Per què'ls passa aquests neguits?

Si tanta «admetlla» li causa

l'actitut de l'opinió,

no faci compliments, home,

presenti la dimissió.

S'ha vist al món més descaró?

Un càrrec que m'ha costat

tantes penes i fatigues,

deixar-lo ara abandonat,

dant un disgust als de casa

i obrant com el desertó

que quan les coses s'enreden

fuig del regiment?... Ah, no!

Que'm fusellin, que m'arrastrin,
que'm degollin com un xai,
que'm facin tot lo que vulguin,
però, dimiti?... Això mai!...

C. GUMA

Guerra i Revolució

Es difícil per a l'escriptor, en aquests moments, el sostreure's a la tràgica actualitat. Tots els temes—siguin de caràcter social, intel·lectual, literari, científic o econòmic—se presenten avui relacionats amb la guerra. De qualsevol cosa que's parli, se va a parar, al cap-d'avall, al tema de la guerra. Nosaltres no rebutjarem pas aquesta suggestió de les circumstàncies. Té tants aspectes interessants i lluita present! Planteja un tant gran nombre de problemes ideològics i socials!

Un d'aquests problemes és el de si el proletariat ha d'ésser enemic de la guerra. En els darrers temps s'ha extès pel camp obrer, i fins pel camp dels partits burgesos avançats, una forta corrent pacifista. L'idea del pacifisme és elevada i generosa. Constitueix la guerra un dels més terribles flagells de l'humanitat, una persistència del salvatgisme ancestral dins la moderna civilització. En certs períodes de l'evolució social de l'humanitat, la guerra ha realitzat una missió de progrés. Era la guerra, en les velles edats, l'única manera d'empènyer la marxa cap endavant de la societat humana. En Jaurès va regonèixer aquest aspecte benefactor de la guerra. Però, va afegir que ha arribat un temps en que la guerra ja no és necessària en cap sentit. Ha perdut tot aspecte benefactor; no és ja indispensable preparació de

l'avenir, sinó un retorn al passat. Al deixar d'ésser necessària, va dir el gran home, ha esdevingut un inexcusable crim.

Els fonaments teòrics de la tesi pacifista són certs. En els nostres dies, totes les grans qüestions humanes poden ésser debatudes i resoltes sense necessitats d'apel·lar a la decisió brutal de les armes. Aquelles mateixes virtuts que un temps va posar la guerra en l'ànima dels homes—sacrifici, coratge, altruisme—avui tenen, per a exercitar-se, millors llocs que els camps de batalla.

Més, cal no oblidar que la pau sols és possible quan ningú vol la guerra, quan tot-hom està d'acord en sotmetre els litigis i les desavinences internacionals a les solucions pacífiques. L'imperi de la pau ha d'ésser l'imperi del dret. Tota injustícia és incompatible amb la pau. Els principis de dret poden *racionalment*, resoldre tots els conflictes. Que'ls arribin un dia a resoldre és l'ideal del pacifisme. Un ideal que, per desgracia, està lluny encara de la realitat.

Per a que les solucions de dret realitzin la seva missió de pau, és necessari que les acceptin tots els interessats. Quan n'hi hà un sol que no les accepta, aquelles solucions no passen de fórmules. «Quan un no ho vol, dos no's barallen», diu la dita. Però aquesta dita, com tantes altres, és inexacta. Més exacte fóra dir: «Quan un no ho vol, dos no viuen en pau».

D'aquí vé que la guerra no pugui condemnar-se en absolut. La guerra per la justícia, en Pi i Margall la considerava santa. El pacifisme absolut faria imperar damunt de la terra l'esclavatge, l'injustícia i l'etern dolor.

Molts pacifistes són revolucionaris. I bé; què és la revolució més que una guerra? Posar la força al servei de la justícia és una noble acció, sempre que no hi hagi pràcticament altre medi per a realitzar la justícia. El socialista italià Mussolini, contestant a les protestes dels seus correligionaris contra la guerra, plena d'horrors, va cridar: «També té el seus horrors la revolució».

La veritat és que si els obrers pacifistes

a ultrança volguessin ésser lògics, haurien d'abandonar el seu revolucionarisme. La revolució social no fóra menys horrorosa que la guerra de les nacions. Si es generalitzés, fóra més horrorosa i tot.

La paraula *pau* és insuficient. La bona paraula, la paraula eficaç, és *justícia*. Sols per la justícia pot assegurar-se la pau del món. Qui treballa per la justícia, encara que sigui fent la guerra, treballa per la pau.

A. R. i V.

LA GUERRA

Dia 27 de novembre

A França i Bèlgica no més se senyala un vivíssim foc de l'artilleria alemanya al nord de Dixmude i el bombeig de la ciutat d'Arras. Està nevant en abundància.

Els servis, en els darrers combats, han obtingut avantatges sobre el front Jozarevat-Miowitza.

En el Càucas les tropes russes segueixen avançant sobre Erzerum. En Àustria i Prússia Oriental la seva situació és molt favorable.

Dia 28

Res de nou a França i Bèlgica. El foc de l'artilleria alemanya ha disminuït. L'infanteria intentà per dues vegades l'atac als ponts que els aliats havien estès sobre la vora dreta de l'Iser, cap al sud de Dixmude, siguent refusada.

Considerables forces russes han penetrat en la regió de Zemprin (Hongria). En el front Czenczochowa-Cracovia continuen russos i alemanys lluitant encarnitzadament.

Dia 29

Segueix la calma en el teatre occidental de la guerra. Al sud d'Ipres els aliats refusaren un atac de l'infanteria alemanya.

Per a la reconstituïció política de Polònia s'ha anunciat a Varsòvia la formació d'un Concell nacional polac, format per eminents patriotes.

A Galitzia occidental i an els Càrpats es lluita amb gran braó sense que's puguin senyalar avantatges per cap dels bel·ligerants.

Dia 30

L'infanteria dels aliats s'ha fet seus alguns punts d'apoi que els alemanys tenien al nord i sud d'Ipres. En la regió d'Arras els alemanys han emprés alguns atacs sense èxit, lo mateix que als Vosgues.

Els exercits russos de Polònia reben seguidament molts reforços. La situació dels alemanys an el front els resulta gairebé desesperada.

Sembla que el govern bulgar està disposat a contentarse amb la promesa de la Triple Intel·ligència de que, quan arribi l'hora de la liquidació europea, seràn tingudes en compte les reivindicacions de Bulgària que siguin justes i raonables.

Dia 1 de desembre

Els alemanys bombardegen els boscos d'Apromont. A Bèlgica es mantenen a la defensiva.

Entre el Vístula i el Warta l'exèrcit alemany es resisteix encara en posicions molt fortificades. En la regió de Strykov els russos han fet nombrosos presoners apoderant-se de molts canons i ametralladores.

També es confirma que els austríacs abandonen precipitadament la regió de Bukovina.

La situació de Przemysl és gairebé desesperada; la guarnició careix ja de medis per a resistir el setge de l'exèrcit moscovita.

Es diu que Abissínia ha ofert a Anglaterra un contingent de 200,000 homes armats per a que els envii allà on més li plagui.

Dia 2

Es reben noves de que els alemanys estàn concentrant nombroses forces en la regió d'Ipres amb el propòsit d'iniciar molt aviat una acció extremadament enèrgica.

Els italians residents en l'Àsia Menor abandonen precipitadament el país a conseqüència del viu temor de que els turcs cometin amb ells actes de violència, moguts pel fanatisme religiós.

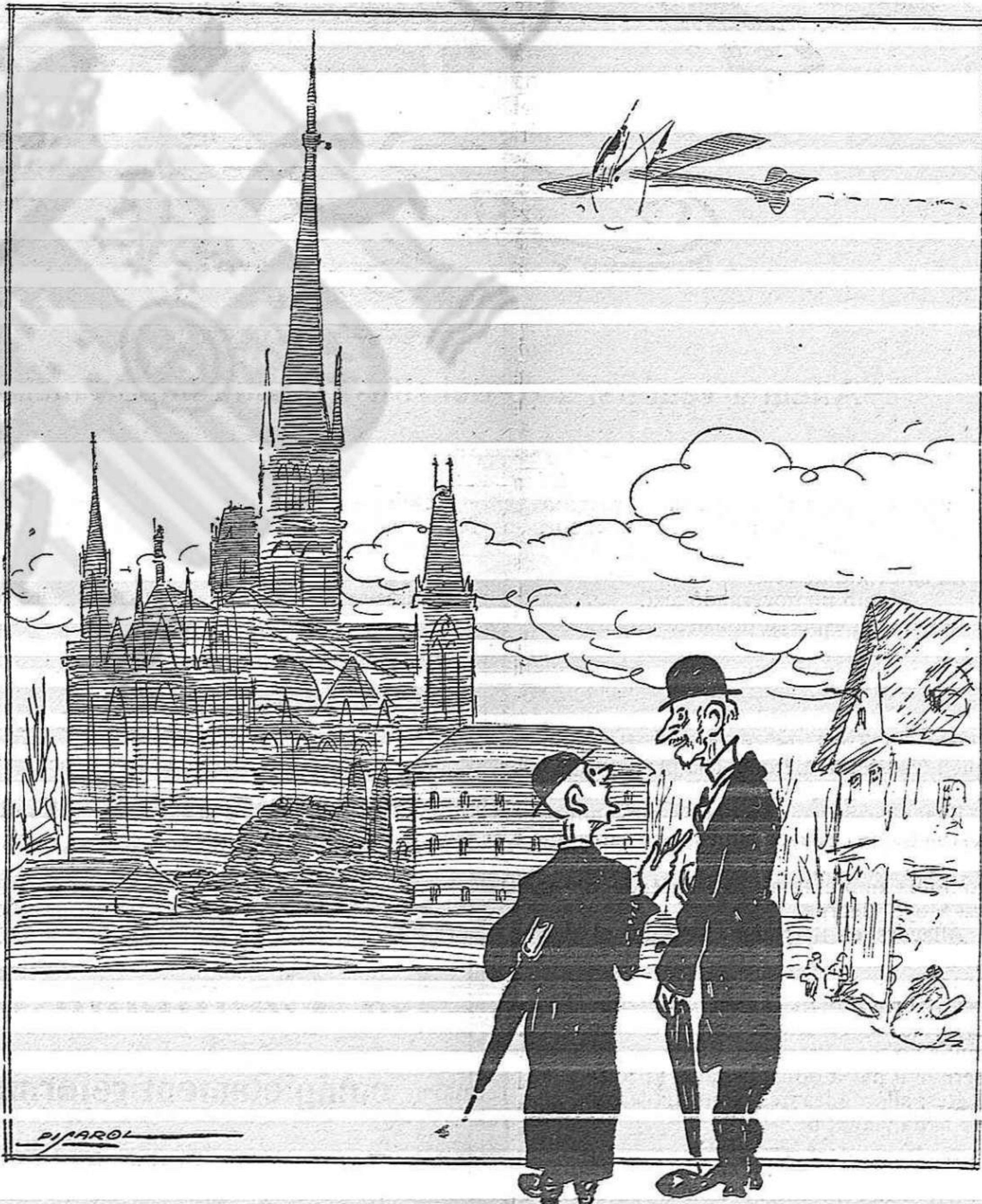
Els russos han derrotat completament a l'exèrcit turc del Càucas. També en la Prússia Oriental en la ribera esquerra del Vístula i en la regió dels Càrpats ha obtingut l'exèrcit rus senyaladíssimes avantatges.

A França i Bèlgica la situació dels exercits bel·ligerants ha canviat molt poc. En Arras els alemanys mostren una extraordinària activitat.

Dia 3

En l'esquerra del Vístula segueixen els alemanys dirigint furiosos atacs contra els russos

Carestia de temples

—Una església aixís deu valer molts diners...

—Oh, i sobre tot ara, sant cristià!... No veu que'ls alemanys les han fetes pujar de preu!...

en el front Bielliawa-Sobota. L'exèrcit rus ha foragitat als alemanys de Szczercow.

El rei Jordi, d'Anglaterra, el president de la República i els generalíssims Joffre i French, conferenciaren extensament sobre la marxa de la campanya, reunits en el quartel general francès.

A França i Bèlgica la situació dels bel·ligerants no s'ha modificat gaire. En la regió sur d'Ipres han sigut repel·lits uns atacs dels alemanys dirigits per a reconquistar unes trinxeres que havien perdut dies endarrera. En la regió de Craonne l'artilleria francesa ha fet caïr a una bateria alemanya.

El qüefe del govern egipci ha declarat que s' mantindrà fidel a Anglaterra.

RESUM

Gairebé podríem estalviar-nos el treball de fer-lo. La situació és la mateixa de la setmana passada. Sols en Orient els russos apreten un poc més i els alemanys, fent-se càrrec del perill, acumulen nous contingents de tropes per a aturar l'invasió de Prússia. Fins que's resolguin els combats que s'estàn lliurant no podrem formar judici de l'importància definitiva que tenen les darreres operacions.

De totes maneres, per a Alemanya, la perllongació d'aquell estat ha d'ésser-li fatal. El no guanyar clarament, per ella, és perdre; el no avançar a l'est, és retrocedir, i el retrocedir a l'oest, per poc que sigui, té la trascendència d'una derrota.

Lo mateix és morir per agotament, que d'un cop mortal.

¡JA HA SORTIT!

ALMANAC

de

L'Esquella de la Torratxa

per a 1915

Es ven per tot arreu

Preu: UNA pesseta

REPICS

ER home afortunat, en Dato.

Fa mes d'un mes que té obertes les Corts; aquestes Corts inquietes i descompostes, sobre la reunió de les quals tan sinistres auguris s'havien fet, i ja ho veuen, no ha succeït res.

Ni la Creu Roja ha hagut d'anar al Congrés, com molts anunciaven, amb gran provisió d'arnica i camilles, ni hi han hagut escàndols d'aquells que deixen memòria, ni tan sols s'ha arribat a interpellar al Govern en forma que no s'hagi contingut dintre dels límits de la més estricta correcció.

Com s'ha operat aquest miracle?

A punt fixo, ningú ho sab. Ni el mateix Dato, que, oficialment, resulta ser-ne l'autor.

¿Serà pot-ser que, sota aquesta calma aparent; està formant-se la tempestat que en un moment imprevisit ho ha de tirar tot enlaira?

¿Serà que aquí no hi ha res que s'agiti ni es bellugui, senzillament, perquè ja tot és mort?...

També els aragonesos sembla que fan mans i mànigues per a impedir que Barcelona obtingui la zona franca que amb tan empenyo sollicita.

Això és, segurament, que algú deu haver-los enganyat,

Perquè, si estudiessin bé el problema; veurien que de lo que per a nosaltres demanem, totes les comarques productores, totes sense excepció, poden sortir-ne beneficiades.

Aragó, Aragó... tu que ets la terra de la franquesa, ¿com és possible que siguis enemic de les zones franques?

La epidemia decrece.

Es l'única cançó que sab cantar el nostre admirable governador civil.

La epidemia decrece.

Va començar a dir-ho el primer dia de l'apa-

riació del tifus, i ja no ha deixat l'estribillo per invasions que s'hagin registrat i per «bones entrades» que hagin fet als cementiris.

La epidemia decrece.

Amb un governadò així, de tan especial donaire, Madrid pot estar tranquil, però nosaltres, no gaire,

Ja s'ha debatut, en el Congrés, la qüestió Unamuno. Total res. El senyor Bergamín diu que'l va treure perquè feia propaganda georgista entre'ls pagesos castellans.

El senyor Soriano va demostrar, amb papers a la mà, que'l senyor ministre no sabia què era georgisme, ni qui era Henry George, i que'l confonia amb el ministre d'Hisenda d'Anglaterra Lloyd George.

Allavors, en Bergamín, se sentí el deixeble que és d'en Romero Robledo, i ho prengué a broma.

L'Azorín li digué *burro*, i com que l'Azorín és l'Azorín, el senyor ministre s'empipà i, tirant-s'ho tot a l'esquena, digué que l'havia tret perquè li havia donat la gana, i prou.

Res; allò de les tres raons. La tercera, perquè no m'ha vingut bé.

Com està el monument d'en Pi? Diumenge passat va complir-se el XIII aniversari de la mort del pare del federalisme don Francisco Pi i Margall.

D'aquí tretze anys més tornarem a preguntar: Com està el monument d'en Pi?

Continúen en moltes esglésies, amb aquella fè i aquella santa insistència, les rogatives a favor de la pau i de la salut.

Dalit i fóra.

Els nostres catòlics són incansables, i les ro-

gatives duraran, segurament, fins que la guerra s'acabi i el microbi d'Eberth tingui a bé canviar de domicili.

E tutti contenti!

Impremta LA CAMPANA I L'ESQUELLA.—Olm, 8.

Ministre cap a Barcelona

—Anem a veure si això del tifus té tanta importància com diuen els alarmistes.

D'aquí pocs dies sortirà el

ALMANAC

DE

La Campana de Gracia

completament reformat de tamany

Formarà un volum 8.ª atapeït de text i ninots d'actualitat

i es vendrà al preu de sempre: DOS rals

